

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 4CoKR/5/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119213825
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zdenka Kohútová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:8119213825.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Kohútovej a sudcov JUDr. Slávky Maruščákovej a JUDr. Igora Ragana v právnej veci navrhovateľa: MEKOM UKRAJINA s.r.o., prospekt Majakovského, dom 68, kancelária 233, 02232 Kyjev, Ukrajinská republika, registračné číslo: 37675879, zastúpený: JUDr. Jozefom Zemanikom, advokátom, Sasinkova 10, Bratislava, o návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka: MECOM GROUP s.r.o., Poľná 4, 066 01 Humenné, IČO: 31 735 151, zastúpený: MF Legal s.r.o., Einsteinova 25, 851 01 Bratislava, IČO 36 861 642, o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Prešov č.k. 5K/15/2019 - 271 zo dňa 26.11.2019, takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e uznesenie.

II. Dlžníkovi priznáva proti navrhovateľovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým uznesením návrh veriteľa, ktorým žiadal aby súd vyhlásil na majetok dlžníka: MECOM GROUP s.r.o., Poľná 4, 066 01 Humenné, IČO 31 735 151 (ďalej aj ako „MECOM GROUP“ alebo „dlžník“) konkurz zamietol a dlžníkovi voči navrhovateľovi priznal nárok na plnú náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že navrhovateľ žiadal vyhlásiť na majetok dlžníka konkurz, keďže eviduje proti dlžníkovi nasledovné pohľadávky a to: (i) vo výške 81.851,- eur podľa článku 11. Zmluvy č. UA-01/13 uzatvorenej medzi navrhovateľom a dlžníkom dňa 1.2.2013 (ďalej aj ako „Zmluva“), titulom reklamácie tovaru uskutočnených navrhovateľom za obdobie od 9/2014 do 1/2015, ktoré boli prijaté a uznané dlžníkom v zmysle bodu 11.4. Zmluvy; (ii) vo výške 61.410,- eur, ktorá predstavuje jednostranné zrušenie záväzkov navrhovateľa ako kupujúceho mu vyplývajúcich zo Zmluvy, z dôvodu omeškania dlžníka s dodaním tovaru o dobu dlhšiu ako 7 dní, na základe bodu 12.2.2. Zmluvy; (iii) vo výške 2.500.000,- eur, titulom zmluvnej pokuty za porušenie záruky zakotvenej v bode 10.1 písm. d) Zmluvy - záruky výhradnej distribúcie tovaru, dodávaného dlžníkom, navrhovateľovi na území Ukrajiny, na základe bodu 12.2.4 Zmluvy o spojení s bodom 4.2 Zmluvy; (iv) vo výške 980.834,- eur, titulom náhrady škody spôsobenej porušením záruky uvedenej v bode 10.1 písm. d) Zmluvy zo strany dlžníka ako predávajúceho, na základe bodu 12.2.4 Zmluvy a (v) vo výške 25.718,- eur, titulom ušlého zisku navrhovateľa ako kupujúceho spôsobeného v dôsledku dodania vadného tovaru dlžníkom. podľa bodu 12.2.5 Zmluvy. Navrhovateľ dlžníka písomne vyzval na úhradu predmetných pohľadávok výzvou zo dňa 27.4.2016, ktorá bola dlžníkovi doručená dňa 29.4.2016. Pohľadávky navrhovateľa neboli do dnešného dňa splnené. Splatnosť pohľadávok podľa ukrajinského práva, ktorým sa Zmluva spravuje nastala dňa 6.5.2016 a omeškania dlžníka s úhradou pohľadávok ku dňu podania návrhu trvá viac ako 30 dní. Navrhovateľ poukázal, že súdna znalkyňa Natalia Bronislavivna Petrenko (č. certifikátu súdneho znalca vydaného Ministerstvom spravodlivosti Ukrajiny 1057) vystavila potvrdenie zo dňa 10.8.2016, ktoré bolo vydané v súlade s § 12 ods. 2 písm. c) ZKR, na základe, ktorého potvrdila, že

vyššie špecifikované pohľadávky navrhovateľa voči dlžníkovi sú zaúčtované v účtovníctve navrhovateľa v súlade s účtovnými predpismi.

3. Ako ďalších veriteľov dlžníka navrhovateľ označil spoločnosť FROMEX, s.r.o., Na pažiti 17,831 01 Bratislava, IČO: 35 898 721 (ďalej aj ako len „FROMEX“), spoločnosť MaRussia a.s. so sídlom Bellova 2/ C, 831 01 Bratislava (ďalej aj ako „MaRussia“) a Pôdohospodárska platobná agentúra, Dobrovičova 12, 815 26 Bratislava 1, IČO: 30 794323 (ďalej aj ako len „PPA“), pričom uviedol, že spoločnosť FROMEX eviduje proti dlžníkovi pohľadávku vo výške 8.660,87 eura, titulom záväzku z postúpenia pohľadávky Zmluvou o odplatnom postúpení pohľadávky uzavretej dňa 9.12.2016 medzi spoločnosťou Veraz s.r.o. ako postupcom a navrhovateľom ako postupníkom. Postupovaná pohľadávka vznikla z titulu náhrady škody vzniknutej spoločnosti Veraz s.r.o. neplatnosťou postúpenia pohľadávok na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 25.11.2014 uzavretej medzi spoločnosťou Veraz s.r.o. ako postupníkom a dlžníkom ako postupcom, pričom navrhovateľ uviedol, že neplatnosť bola spôsobená konaním dlžníka. Spoločnosť Veraz s.r.o. dňa 1.7.2016 vyzvala písomne dlžníka na zaplatenie predmetnej pohľadávky a dlžník bol tiež oznámením zo dňa 9.12.2016 informovaný o postúpení pohľadávky a opätovne vyzvaný na plnenie záväzkov novému veriteľovi, teda navrhovateľovi. Audítorská spoločnosť AUDI ALTERAM s.r.o. (Licencia UDVA Č. 351) vystavila dňa 26.3.2018 potvrdenie, ktoré bolo vydané v súlade s § 12 ods. 2 psím. c) ZKR, na základe ktorého predmetný audítor potvrdil, že vyššie špecifikovaná pohľadávka FROMEX voči dlžníkovi má doložený dôvod vzniku a je zaúčtovaná v účtovníctve FROMEX v súlade s účtovnými predpismi. Ďalším veriteľom dlžníka je spoločnosť MaRussia, ktorá eviduje voči dlžníkovi pohľadávku vo výške 93.965,- eur, titulom Zmluvy o odplatnom postúpení pohľadávky, ktorá bola uzavretá dňa 16.4.2018 spoločnosťou MEKOM UKRAJINA ako postupcom a MaRussia ako postupníkom. Predmetná pohľadávka vznikla titulom záväzku dlžníka na náhradu 5 % z celkovej ceny dodaného tovaru (v hodnote 1.879.300,- eur) ako náhrady vynaložených nákladov za expirovaný tovar, ktorý kupujúcim nebol predaný, na základe bodu 5.2.4. Zmluvy. Dlžník je v omeškani dlhšom ako 30 dní aj voči PPA, ktorá má pohľadávku 214.105,04 eur, titulu neplatnej zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. PR02653, ktorá bola uzavretá dňa 18.2.2015 medzi PPA ako poskytovateľom nenávratného finančného príspevku a dlžníkom ako prijímateľom. Predmetná pohľadávka vznikla titulom nedodržania zmluvných podmienok dlžníkom uvedených v bodoch 11.1. a V.2. zmluvy, t.j. dlžník nepožiadaval o prvú platbu do 30.6.2015 najmenej vo výške 45 % z celkového objemu schváleného nenávratného finančného príspevku. Preto podľa bodu XII.2. zmluva dňa 1.7.2015 automaticky zanikla.

4. Uznesením č.k. 5 K/15/2019 - 101 zo dňa 16. 9. 2019 zverejneným v obchodnom vestníku dňa 20.9.2019 súd začal konkurzné konanie voči dlžníkovi.

5. Dlžník žiadal návrh na vyhlásenie konkurzu zamietnuť pre nedostatok aktívnej legitímácie navrhovateľa. Poukázal, že ide už o štvrtý návrh na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok realizovaný navrhovateľom od roku 2016. O prvom návrhu na vyhlásenie konkurzu navrhovateľa bolo rozhodnuté uznesením Okresného súdu Prešov, č.k. 2K/40/2016 - 786 zo dňa 8.12.2016, ktoré bolo potvrdené uznesením odvolacieho súdu sp.zn. 3CoKR/5/2017 zo dňa 23.2.2017. Odvolací súd v rozhodnutí sp.zn. 3CoKR/5/2017 poukázal na to, že navrhovateľ nie je aktívne vecne legitímovaný na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu, keďže nepreukázal nespornú pohľadávku voči dlžníkovi 30 dní po lehote splatnosti. Pohľadávky navrhovateľa sa totiž neopierali o žiadny exekučný titul, ani o uznanie, ale len o potvrdenie ukrajinskej súdnej znalkyne, že navrhovateľ tieto pohľadávky eviduje v účtovníctve, pričom ich existenciu dlžník poprel. V druhom návrhu na vyhlásenie konkurzu si navrhovateľ uplatňoval tie isté pohľadávky ako v prvom návrhu, bez akejkoľvek zmeny skutkových okolností a taktiež bez toho, aby predložil akékoľvek nové dôkazy v porovnaní s prvým návrhom. Druhý návrh bol Okresným súdom Prešov zamietnutý uznesením, č.k. 4K/11/2017-722 zo dňa 22.6.2017, pre osvedčenie spornosti pohľadávok uplatňovaných navrhovateľom, t.j. opätovne v dôsledku neexistencie aktívnej legitímácie navrhovateľa na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu voči dlžníkovi. Odvolací súd dňa 30.11.2017 uznesením, sp.zn. 2CoKR/40/2017 prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Tretí návrh bol podaný zo strany FROMEX dňa 3.7.2018. Jednou zo spoločností, ktoré FROMEX označil za ďalších veriteľov dlžníka bol aj navrhovateľ. Okresný súd Prešov o tomto návrhu rozhodol uznesením č.k. 2K/17/2018 - 284 zo dňa 19.3.2019, ktoré bolo potvrdené ako vecne správne uznesením odvolacieho súdu sp.zn. 4CoKR/12/2019 zo dňa 13.6.2019. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí poukázal na to, že FROMEX ako navrhovateľ

nepreukázal svoju pohľadávku spôsobom stanoveným kogentnými ustanoveniami ZoKR, a preto ani nepreukázal svoju aktívnu legitimitáciu.

6. Ďalej dlžník k samotným údajným pohľadávkam navrhovateľa a ďalším dvom veriteľom FROMEX a MaRussia uviedol, že sa k nim už podrobne vyjadril v rámci predošlých troch konkurzných konaní tak, že ich v celom rozsahu popiera a neuznáva, nakoľko sa nejedná o existujúce pohľadávky. Všetky uvedené pohľadávky boli zo strany dlžníka relevantným a dôveryhodným spôsobom spochybnené, preto je potrebné vnímať ich ako sporné pohľadávky, na ktoré nemožno prihliadať. Ich spornosť už bola riadne zo strany dlžníka osvedčená a potvrdená právoplatnými súdnymi rozhodnutiami. Nakoľko veriteľa si aj v tomto konkurznom konaní uplatňujú znovu len tie isté pohľadávky, bez akejkoľvek zmeny skutkových okolností, je potrebné spornosť týchto pohľadávok považovať za vyriešenú. Navrhovateľ pritom svoje domnelé pohľadávky doposiaľ neuplatnil riadne v civilnom konaní a opiera sa stále o to isté potvrdenie ukrajinskej súdnej znalkyne, ktoré je viac než tri roky staré, takže ho nemožno považovať za dostatočné v zmysle ustanovenia § 12 ods. 2 písm. c) ZKR. Navyše je otázne, či ukrajinská súdna znalkyňa je oprávnená vystavovať takéto potvrdenie, aké sa vyžaduje v zmysle slovenského konkurzného zákona. Z uvedeného dôvodu neboli splnené ani podmienky pre začatie konkurzného konania. Účelom konkurzného konania nie je a ani nemôže byť zisťovanie existencie sporných pohľadávok. K úhrade údajných pohľadávok navrhovateľa, FROMEX a MaRussia, nedošlo z dôvodu, že by dlžník bol platobne neschopný a nevedel ich uhradiť ale výlučne z dôvodu, že ich existenciu dlžník neuznáva a popiera. Oprávnenie podať návrh na vyhlásenie konkurzu - splnenie podmienok, musí veriteľ osvedčiť bez toho, aby bolo potrebné o existencii jeho pohľadávky viesť dokazovanie. Navrhovateľ zneužíva inštitút návrhu na vyhlásenie konkurzu a vytvára tlak na dlžníka, aby proti svojej vôli v snahe vyhnúť sa ďalším zbytočným časovým a finančným stratám spojených s osvedčovaním jej platobnej schopnosti v nedôvodne vedených konkurzných konaniach, neexistujúce pohľadávky veriteľov uhradil. V súvislosti s údajnou pohľadávkou PPA dlžník uviedol, že ide o neexistujúcu pohľadávku, ktorú v celom rozsahu popiera. Je síce pravdou, že dlžník a PPA skutočne uzatvorili zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. PR02653 a pôvodná lehota na podanie prvej žiadosti o platbu bola stanovená do 30.6.2015. Zmluvné strany však uzatvorili dodatok č. 1 k zmluve, ktorým na základe dohody došlo k predĺženiu lehoty na podanie prvej žiadosti o platbu do 30.11.2015, ktorú dlžník podal a PPA následne nenávratný finančný príspevok vyplatila. Nakoľko PPA dlžníkovi skutočne plnila, je zrejmé, že zmluva naďalej trvá a údajná pohľadávka PPA voči dlžníkovi označená v návrhu v skutočnosti neexistuje.

7. Dlžník predložil súdu prvej inštancie rozhodnutia vo veci vyhlásenia konkurzu na dlžníka v konaniach vedených na Okresnom súde Prešov, ktoré boli potvrdené Krajským súdom v Košiciach, správy z administratívnych finančných kontrol PPA zo dňa 21.6.2016 a 18.6.2019, znalecký posudok ÚSTAVU SÚDNEHO INŽINIERSTVA ŽILINSKEJ UNIVERZITY v Žiline č. 34/2019, ako aj výpočet platobnej schopnosti a súvisiace pokladničné výpisy, výpisy z účtov a prehľady peňažných pohľadávok.

8. Dlžník súdu prvej inštancie doručil dňa 15.10.2019 podanie označené ako Osvedčenie platobnej schopnosti dlžníka a dňa 15.11.2019 doplnenie tohto podania, v ktorých uviedol, že jeho finančný majetok prevyšuje hodnotu jeho peňažných záväzkov 30 dní po lehote splatnosti, ktorý rozdiel predstavuje 9.127.279,68 eur. Najväčší záväzok, ktorý dlžník uviedol s tým, že je 30 dní po lehote splatnosti je voči spriaznenej spoločnosti Kaiser Food, s.r.o. a to 2.009.000,- eur v tom čase. Tento bol započítaný do záväzkov dlžníka napriek tomu, že ide o spriaznenú spoločnosť, kde dlžník má priamu možnosť ovplyvniť splatnosť tohto záväzku.

9. Na nariadenom pojednávaní dňa 19.11.2019 sa zúčastnil právny zástupca navrhovateľa a dlžníka, ktorí zotrvali na tvrdeniach uvádzaných v priebehu konania.

10. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 3 ods. 2, § 11 ods. 3 a 4, § 12 ods. 1 a 2, § 19 ods. 1, § 13 ods. 1, § 196 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len ZKR), upravujúce definíciu úpadku dlžníka,

veriteľský návrh na vyhlásenie konkurzu a jeho náležitosti, preddavok na úhradu odmeny a výdavkov predbežného správcu, použitie Civilného sporového poriadku.

11. Súd prvej inštancie uviedol, že dlžník v priebehu konania poukazoval na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľa z dôvodu osvedčenia spornosti pohľadávok, ktoré sú totožné s pohľadávkami uvádzanými v konaniach vedených na Okresnom súde Prešov sp.zn. 2K/40/2016, sp.zn. 4K/11/2017 a sp.zn. 2K/17/2018, ktorých spornosť už raz bola osvedčená. Z uvedeného dôvodu sa súd prvej inštancie zameral na osvedčenie spornosti pohľadávok navrhovateľom a s tým súvisiaci hmotnoprávny nárok navrhovateľa na podanie veriteľského návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka, teda na jeho aktívnu vecnú legitímáciu.

12. Doloženie pohľadávky spôsobom, ktorý vyžaduje ZKR v návrhu na vyhlásenie konkurzu neznamená, že v ďalšom priebehu konkurzného konania sa táto pohľadávka bude bez ďalšieho považovať za nespornú. V ďalšom konaní môže byť táto pohľadávka spochybnená dlžníkom v štádiu pred vyhlásením konkurzu tak, ako tomu bolo aj v posudzovanom prípade. Súd prvej inštancie mal preukázané, že pohľadávky označené v návrhu na vyhlásenie konkurzu sú medzi účastníkmi konania sporné, keďže z jednotlivých rozhodnutí v predchádzajúcich konaniach o návrhoch na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka a dôkazov predložených v samotnom konaní súd prvej inštancie zistil, že pohľadávky na ktorých zakladá navrhovateľ oprávnenosť na podanie návrhu, sú totožné s pohľadávkami, ktorých spornosť už bola osvedčená, keď konajúce súdy zaujali jednoznačné stanovisko vo vzťahu k nedostatku aktívnej vecnej legitímácii navrhovateľa na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu voči dlžníkovi, pričom navrhovateľ žiadne nové skutočnosti vo vzťahu k aktívnej vecnej legitímácii v konaní neuviedol.

13. Súd prvej inštancie poukázal, že platobná neschopnosť je definovaná ako objektívna neschopnosť dlžníka plniť peňažné záväzky 30 dní po lehote splatnosti, pod ktorou je potrebné rozumieť stav, keď dlžník nemá dostatok likvidných majetkových hodnôt, aby uhradil svoje splatné peňažné záväzky. Od tejto neschopnosti je potrebné odlišiť neochotu dlžníka plniť svoj splatný peňažný záväzok, t.j. stav v ktorom je schopný plniť ale z rôznych dôvodov to odmieta. Napríklad aj z dôvodu spornosti pohľadávky. V danom prípade ide práve o prípad, kedy dlžník neplní pohľadávky navrhovateľa nie z dôvodu, že nemá dostatok prostriedkov a je platobne neschopný ale z toho dôvodu, že ju považuje za spornú. Uvedenú skutočnosť dlžník preukázal aj predloženými listinnými dôkazmi z ktorých vyplýva záver, že dlžník k sledovanému dátumu nebol platobne neschopný.

14. Vychádzajúc z vyššie uvedeného konkurzný súd dospel k záveru, že dlžník preukázal pochybnosť a tak aj spornosť pohľadávok navrhovateľa. Súd prvej inštancie preto návrh navrhovateľa na vyhlásenie konkurzu zamietol najmä z dôvodu nedostatku jeho aktívnej vecnej legitímácie na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu. Súd prvej inštancie mal rovnako na základe dlžníkom osvedčených rozhodujúcich skutočností za preukázané, že dlžník nebol v čase začatia konkurzného konania platobne neschopný.

15. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a úspešnému dlžníkovi priznal právo na náhradu trov konania v celom rozsahu.

16. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ v celom rozsahu. Navrhol, aby odvolací súd uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil tým, že neboli splnené procesné podmienky /§ 365 ods. 1 písm. a) C.s.p./; súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces /§ 365 ods. 1 písm. b) C.s.p./; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci /§ 365 ods. 1 písm. d) C.s.p./; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam /§ 365 ods. 1 písm. f) C.s.p./ a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci /§ 365 ods. 1 písm. h) C.s.p./. Uviedol, že súd prvej inštancie porušil právo navrhovateľa na spravodlivý súdny proces svojim reštriktívnym prístupom k žiadosti právneho zástupcu navrhovateľa o odročenie

pojednávania nariadeného na deň 19.11.2019 z dôvodu, že právny zástupca navrhovateľa prevzal právne zastúpenie dňa 18.11.2019 a nemohol sa osobne zúčastniť vytýčeného pojednávania, pričom navrhovateľ nesúhlasil s tým aby právny zástupca substitučne poveril iného advokáta zastupovaním na pojednávaní. Súd prvej inštancie tak neposúdil všetky okolnosti žiadosti o odročenie pojednávania teda nedostatočný časový priestor pre prípravu na proces a rovnako tak aj zložitost' a rozsiahlost' celého spisového materiálu. V priebehu pojednávania dňa 19.11.2019 právny zástupca navrhovateľa opakovane žiadal súd prvej inštancie o odročenie pojednávania za účelom zabezpečenia ďalších dôkazov na podporu svojich tvrdení ako aj pre krátkosť času na oboznámenie sa so všetkými listinnými dôkazmi a skutočnosťami tvoriacimi obsah spisu, s ktorými sa súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nevysporiadal a vyhlásil dokazovanie za skončené. Ďalej navrhovateľ uviedol, že súd prvej inštancie neodôvodnil svoje rozhodnutie vyčerpávajúcim spôsobom zo všetkých relevantných skutkových a právnych hľadísk, ktorých posúdenie bolo nevyhnutné pre prijatý záver o zamietnutí návrhu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie ako aj osvedčenie platobnej schopnosti. Súd prvej inštancie len opisným spôsobom z vyjadrenia dlžníka stručne zhrnul priebeh predchádzajúcich konaní vedených proti dlžníkovi bez riadneho vysporiadania sa s tvrdenými skutočnosťami a iba prevzal závery prijaté súdmi v týchto konaniach. Tým došlo k porušeniu povinnosti súdu riadne odôvodniť rozhodnutie, ktoré je odrazom práva účastníka konania na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Navrhovateľ v odvolaní zároveň namietal, že súd prvej inštancie ani neuviedol ustanovenie procesného predpisu, podľa ktorého zamietol návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka. Ďalej navrhovateľ poukázal, že podľa ustálenej praxe je subjekt práva veriteľom vtedy, ak mu to vyplýva z hmotného práva, nie keď mu pohľadávku deklaruje súd svojim rozhodnutím, alebo ak mu dlžník uzná pohľadávku. Možnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu je pre veriteľa jeden zo spôsobov uplatnenia práva. Právny poriadok preto umožňuje veriteľovi právo uplatniť si svoje právo aj bez toho, aby musel iniciovať ďalšie súdne konanie, ktorého výsledkom by bolo právoplatné rozhodnutie a bez toho, aby si musel obstaráť doklady o existencii vykonateľných pohľadávok alebo písomne uznaných pohľadávok od ďalších veriteľov. Navrhovateľ ako veriteľ splnil všetky predpoklady, keď preukázal, že má voči dlžníkovi pohľadávky na finančné plnenie s ktorými je dlžník v omeškani viac ako 30 dní a rovnako preukázal existenciu ďalších veriteľov po lehote splatnosti viac ako 30 dní a písomnú výzvu na ich úhradu. Navrhovateľ postupom podľa § 12 ods. 2 ZKR osvedčil skutočnosť, z ktorých možno odôvodnene predpokladať platobnú neschopnosť dlžníka a doložil svoje pohľadávky potvrdením súdnej znalkyne zo dňa 10.8.2016 o tom, že pohľadávky sú zaúčtované v účtovníctve navrhovateľa v súlade s účtovnými predpismi, čo dáva rovnakú právnu silu ako judikovanej alebo uznanej pohľadávke dlžníkom, s charakterom ich nespornosti. Dlžník označené pohľadávky rozporoval len formálne, s odkazom na predchádzajúce konkurzné konania, bez uvedenia konkrétnych skutočností svedčiacich o ich spornosti. Súd prvej inštancie sa iba stotožnil z názorom dlžníka, že pri skúmaní aktívnej legitímácie navrhovateľa nie je úlohou konkurzného súdu zisťovanie sporných pohľadávok. Tento záver by mohol byť správny len za predpokladu, že by veriteľ nedoložil aj pohľadávky nesporne podľa § 12 ods. 2 písm. c) ZKR a také, ktoré dlžník uznáva a v zostatkoch vykazoval aj vo svojich vlastných výkazoch a podobe Zoznamu záväzkov, tak ako dlžník uvádzal a pohľadávky evidoval v dôkazoch predložených v prvom konkurznom konaní. V úvahe súdu prvej inštancie k otázke doložených pohľadávok navrhovateľa absentuje čo i len stručné zdôvodnenie k spornosti pohľadávok navrhovateľa a k ich osudu, resp. či a pre aké dôvody a v akom čase zanikli najmä v súvislosti k otázke aktívnej legitímácie navrhovateľa. Navrhovateľ zároveň nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že dlžník preukázal, že nebol v čase začatia konkurzného konania platobne neschopný. Doklady predložené dlžníkom sú nesprávne, zavádzajúce a účelov upravené tak, aby slúžili k preukázaniu jeho platobnej schopnosti. Dlžník kontokorentný účet v priebehu účtovného obdobia nepovažuje za bankový úver - ale za bežný bankový účet a účtuje sa na účte 221 - bankové účty. Nakoľko dlžník tento kontokorentný účet používa ako bežný účet (realizácia a príjem platieb) v čase začatia konkurzného konania mal byť správne uvedený medzi bežnými účtami. Dlžnú sumu (debet) zodpovedajúci výške čerpaného úveru je potrebné odrátať od aktív finančného majetku, pretože podľa účtovných pravidiel sú všetky príjmy na bežný účet považované za splátku úveru a výdaj z neho je považovaný za čerpanie úveru. Rovnako finančné ukazovatele dlžníka za uplynulé roky svedčia o preukázateľne dlhej dobe inkasa pohľadávok dlžníka, keď finančná disciplína v odvetví, v ktorom dlžník podniká, nedovoľuje urobiť výraznú pozitívnu zmenu v inkase pohľadávok, teda že by boli inkasované do 30 dní po lehote splatnosti v takom objeme ako sú vykazované v dokladoch predložených dlžníkom. Zároveň navrhovateľ namietal spornosť evidencie záväzku voči spoločnosti Schneider Food, s.r.o, čo do výšky záväzku a lehoty jeho splatnosti.

17. Dlužník vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa navrhol napadnuté uznesenie potvrdiť ako vecne správne. K námietke porušenia práva na spravodlivý proces tým, že súd prvej inštancie nevyhovel návrhu na odročenie pojednávania poukázal, že právny zástupca navrhovateľa prevzal právne zastúpenie len jeden deň pred stanoveným termínom pojednávania. Termín pojednávania pritom súd prvej inštancie vytýčil už v predvolaní zo dňa 25.9.2019. Ak sa navrhovateľ chcel dňa 19.11.2019 nechať na pojednávaní zastupovať právnym zástupcom, mal takmer dva mesiace na to, aby si zvolil právneho zástupcu, tento prevzal jeho právne zastúpenie a našťudoval si celý spisový materiál. Nedostatočný časový priestor na našťudovanie spisu právnym zástupcom navrhovateľa teda vznikol len v dôsledku nezodpovedného a pravdepodobne účelového konania navrhovateľa, ktorý právneho zástupcu poveril svojím zastupovaním na poslednú chvíľu, a to len jeden deň pred pojednávaním. Túto skutočnosť preto nemožno vnímať ako dôležitý a ospravedlniteľný dôvod na odročenie pojednávania. Súd prvej inštancie tak postupoval správne a v súlade so zákonom, keď žiadosti navrhovateľa na odročenie pojednávania nevyhovel. Dlužník zároveň nesúhlasil s tvrdeniami navrhovateľa ohľadom nedostatočného odôvodnenia napádaného uznesenia. Navrhovateľ žiadnym relevantným spôsobom ani len nedefinoval z akých skutkových a právnych hľadísk súd prvej inštancie svoje závery údajne neodôvodnil a s ktorými zásadnými a pre rozhodnutie dôležitými a významnými tvrdenými skutočnosťami sa v odôvodnení rozhodnutia riadne nevysporiadal. Teda neuviedol, v čom konkrétne vidí údajné nedostatky odôvodnenia rozhodnutia. Zároveň poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax, podľa ktorej všeobecný súd nemusí dať v odôvodnení súdneho rozhodnutia odpoveď na všetky otázky nastolené sporovou stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Pokiaľ teda odôvodnenie obsahuje základné prednesy a návrhy účastníkov konania, výpočet vyhodnotených dôkazov a skutočností, ktoré súd považoval za preukázané, ako aj zrozumiteľný výklad právneho posúdenia skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení, spĺňa v plnej miere požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. K navrhovateľom udávaným procesným pochybeniam súdu prvej inštancie, ktorého sa mal dopustiť tým, že neuviedol ani ustanovenie procesného predpisu, podľa ktorého zamietol návrh na vyhlásenie konkurzu dlžník uviedol, že súd prvej inštancie správne rozhodol, keď nedostatok aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľa „sankcionoval“ neúspechom v konaní, tzn. zamietnutím návrhu. Zároveň v tejto súvislosti odkázal na primerané použitie ustanovení Civilného sporového poriadku na konkurzné konanie podľa § 196 Zákona o konkurze. Až po tom, ako sa preukáže aktívna legitímácia, je na mieste rozhodovať, či dlžník osvedčil alebo neosvedčil platobnú schopnosť, t.j. rozhodnúť o vyhlásení konkurzu, alebo konkurzné konanie pre osvedčenie platobnej schopnosti zastaviť. Vyššie uvedená námietka navrhovateľa je účelová, ktorá nemá vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia a záverov v ňom uvedených. Dlužník nesúhlasil s názorom navrhovateľa, že aktívna vecná legitímácia veriteľa je bez ďalšieho daná už podaním perfektného návrhu podľa ZKR, ktorý vyvolá začatie konkurzného konania. V prípade podania veriteľského návrhu na vyhlásenie konkurzu zákon vyžaduje, aby veriteľ svoju pohľadávku v návrhu na vyhlásenie konkurzu doložil kvalifikovaným spôsobom (napr. písomným uznaním dlžníka s jeho úradne overeným podpisom alebo vykonateľným rozhodnutím), čo navrhovateľ neurobil a neustále sa odvoláva len na pochybné potvrdenie údajnej ukrajinskej súdnej znalkyne, ktoré nespĺňa ani požiadavku aktuálnosti. Navrhovateľ musí preukázať, že je skutočne veriteľom pohľadávky voči dlžníkovi. V prípade spornosti veriteľom označených pohľadávok však súd nemôže vykonávať rozsiahlejšie dokazovanie na zistenie ich oprávnenosti. Okrem iného len vyhodnotí, či dlžník v konkrétnom prípade osvedčil ich spornosť. Spor o existenciu pohľadávky a relevantné výhrady dlžníka voči jej existencii vyvolávajú následok nedostatku aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľa, nakoľko účelom konkurzného konania nemôže byť supľovanie riadneho civilného sporového konania. Aktívne vecne legitimovaným na podanie veriteľského návrhu na vyhlásenie konkurzu je len ten veriteľ, ktorý má nespornú pohľadávku voči dlžníkovi. Ďalej dlžník poukázal, že navrhovateľ zavádza keď tvrdí, že dlžník pohľadávky uznal, nakoľko ich vykazoval vo svojich výkazoch v podobe zoznamu záväzkov predloženom v prvom konkurznom konaní. Údajné pohľadávky navrhovateľa boli v prvom konkurznom konaní uvedené len z toho dôvodu, že po doručení faktúr od navrhovateľa boli tieto formálne zaevidované do účtovného systému, z ktorého dlžník vychádzal pri zostavovaní zoznamu záväzkov s tým, že dlžník odmietol právny dôvod ich vzniku. Dlužník tieto údajné pohľadávky uznal, keďže neadresoval vo vzťahu k navrhovateľovi žiadny jednostranný právny úkon uznania a ani z jej správania sa nedalo uznanie vyvodit' (faktúry nezaplatil). Dlužník všetky údajné pohľadávky navrhovateľa od prvého konkurzného konania spochybňoval a spochybňuje a vníma ich ako neexistujúce pohľadávky. Na sporné záväzky sa v zmysle § 19 ods. 1 písm. c) ZKR nemá vôbec prihliadať. K námietkam navrhovateľa ohľadom uvedenia kontokorentného účtu medzi bankovými účtami dlžník uviedol, že pri osvedčovaní platobnej schopnosti vychádzal z § 1 ods. 1 písm. b) vyhlášky č. 643/2005 Z.z. Zostatok na tomto bankovom účte spojenom s kontokorentným úverom dlžník ďalej nedosadzoval do vzorca pre výpočet platobnej schopnosti, a to

z dôvodu, že nespadal pod údaje vyžadované v zmysle citovanej vyhlášky. S plnením záväzku dlžníka vyplývajúceho z kontokorentného úveru nie je dlžník v omeškaní, preto ani nie je možné uvažovať o zahrnutí tohto záväzku do vzorca pre preukazovanie platobnej schopnosti dlžníka. Účtovná závierka dlžníka je povinne auditovaná, pričom vždy bola schválená riadne a bez akýchkoľvek problémov. Preto je zrejmé, že dlžník vedie svoje účtovníctvo v súlade s právnymi predpismi.

18. Navrhovateľ repliku nepodal, výzva súdu prvej inštancie s vyjadrením k odvolaniu mu bola doručená dňa 11.2.2020.

19. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie navrhovateľa, ktoré bolo podané v zákonnej lehote, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 Zákona č. 160/2015 Z.z. - Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“). Odvolanie prejednal podľa § 379 - § 385 C.s.p. a dospel k záveru, odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

20. Navrhovateľ podanie odvolania v podstate odôvodnil dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), d), f) a h) C.s.p.. Odvolací súd zastáva názor, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

21. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia z hľadísk navrhovateľom uplatnených odvolacích dôvodov sa stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie i právnym posúdením prejednávanej veci, ako aj s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, na ktoré v celom rozsahu v súlade s § 387 ods. 2 C.s.p. poukazuje. Odvolanie navrhovateľa nemožno považovať za opodstatnené, lebo súd prvej inštancie v potrebnom rozsahu zistil skutkový stav veci, vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti a vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa svojej úvahy, na zistený skutkový stav aplikoval relevantné právne predpisy, a správne posúdil podaný návrh na vyhlásenie konkurzu. Skutočnosti a námietky, ktoré navrhovateľ uviedol v odvolaní, nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia z hľadiska zistených skutočností a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z dokazovania vyplynuli. Skutkové závery založil na logickom vyhodnotení dôkazov, na základe ktorých aj rozhodol.

22. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, k odvolaniu navrhovateľa a k podstatným tvrdeniam účastníkov v tomto odvolacom konaní, odvolací súd udáva:

23. Konkurzné konanie je osobitným druhom civilného sporového konania, ktoré upravuje osobitný právny predpis - zákon č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších zmien (ďalej len „ZKR“). Tento zákon ako lex specialis upravuje hmotnoprávne, ako aj procesné ustanovenia týkajúce sa konkurzného konania. Pokiaľ ide o procesné ustanovenia ZKR a ich vzťah k procesným ustanoveniam upraveným v Civilnom sporovom poriadku, je potrebné vychádzať z ustanovenia § 196 ZKR, z ktorého vyplýva, že ak tento zákon neustanovuje inak, na začatie konkurzného konania, na konkurzné konanie, na začatie reštrukturalizačného konania, na reštrukturalizačné konanie a konanie o oddžžení sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku. Na základe uvedeného je zrejmé, že Civilný sporový poriadok je právnym predpisom všeobecnej povahy a ZKR (pokiaľ ide o procesné ustanovenia) je osobitným (špeciálnym) právnym predpisom. S poukazom na uvedené sa na konkurzné konanie prednostne aplikujú procesné ustanovenia upravené v ZKR a v prípade ich absencie je potrebné primerane použiť ustanovenia Civilného sporového poriadku zo zreteľom na podstatu, účel a cieľ konkurzného konania (resp. konania reštrukturalizačného alebo konania o oddžžení).

24. Súd prvej inštancie návrh navrhovateľa na vyhlásenie konkurzu zamietol z dôvodu nedostatku jeho aktívnej vecnej legitímácie na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu. Súd prvej inštancie mal rovnako

na základe dlžníkom osvedčených rozhodujúcich skutočností za preukázané, že dlžník nebol v čase začatia konkurzného konania platobne neschopný.

25. Súd prvej inštancie správne posudzoval, či sú splnené predpoklady na vyhlásenie konkurzu, teda aj to, či návrh na vyhlásenie konkurzu bol podaný subjektom, ktorý má aktívnu vecnú legitímáciu. Aktívne legitimovaným na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu je len ten veriteľ, ktorý má nespornú pohľadávku voči dlžníkovi 30 dní po lehote splatnosti. Vyhlásenie konkurzu predstavuje „rozhodnutie vo veci“, a preto súd musí skúmať aktívnu vecnú legitímáciu navrhovateľa v každom štádiu konania, a to až do rozhodnutia „vo veci“. Len pokiaľ je táto podmienka splnená, zaoberá sa skúmaním ďalších hmotnoprávných podmienok pre vyhlásenie konkurzu. Ak navrhovateľ ako veriteľ nepreukáže pohľadávku, ktorú uvádza v návrhu na vyhlásenie konkurzu proti dlžníkovi spôsobom ustanoveným v § 12 ods. 2 písm. a), b) ZKR, konkurzný súd za použitia § 196 ZKR návrh na vyhlásenie konkurzu zamietne. Doloženie pohľadávky spôsobom, ktorý vyžaduje zákon v návrhu na vyhlásenie konkurzu totiž neznamená, že v ďalšom priebehu konkurzného konania sa táto pohľadávka bez ďalšieho bude považovať za nespornú. Pokiaľ pohľadávka nemá povahu nároku vyplývajúceho zo spôsobilého exekučného titulu alebo kvalifikovaného uznania nároku dlžníkom, je spor medzi veriteľom a dlžníkom ohľadne existencie, splatnosti, resp. výšky pohľadávky prípustný a možný. Skutočnosť, že pohľadávka je evidovaná v účtovníctve veriteľa ešte neznamená, že je dôvodne nesporná a po práve. Zároveň podľa ustálenej judikatúry to nezakladá ani uznanie záväzku podľa § 323 Obchodného zákonníka. Povinnosťou konkurzného súdu však nie je vykonávať dokazovanie o tom, či pohľadávka veriteľa (navrhovateľa konkurzu) skutočne existuje. Ak konkurzný súd zistí, že k záveru o existencii splatnej pohľadávky veriteľa (navrhovateľa konkurzu) je potrebné vykonať dokazovanie, potom návrh na vyhlásenie konkurzu (bez ohľadu na to, či účastníci urobili dôkazné návrhy vo vyššie uvedenom smere, alebo nie) zamietne, pretože veriteľ pohľadávku proti dlžníkovi nedoložil.

26. K námietke navrhovateľa, že súd prvej inštancie neuviedol ustanovenie procesného predpisu, podľa ktorého zamietol návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka odvolací súd udáva, že súdna ochrana je poskytovaná v materiálnom a nie formálnom zmysle. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávného oprávnenia, nie je nositeľom toho hmotnoprávného oprávnenia, o ktoré v konaní ide. Zároveň treba uviesť, že nie každé procesné pochybenie alebo nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie je považovaný za porušenie základného práva na súdu ochranu. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie jednoznačne vyplýva záver, že neboli splnené podmienky na vyhlásenie konkurzu podľa § 19 ods. 1 písm. c) ZKR.

27. Z obsahu návrhu a predložených súdnych rozhodnutí, ktorými bolo rozhodované o jednotlivých návrhoch na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka vyplýva, že navrhovateľ v návrhu uvádza totožné pohľadávky veriteľov MEKOM UKRAJINA, FROMEX a MaRussia a s rovnakým skutkovým stavom ako v prípade súdnych konaní vedených na Okresnom súde Prešov sp.zn. 2K/40/2016, sp.zn. 4K/11/2017 a sp.zn. 2K/17/2018, ktorých spornosť už raz bola osvedčená.

28. Podľa § 194 C.s.p., otázku, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci ako orgán podľa § 193, môže súd posúdiť sám, nemôže však o nej rozhodnúť (ods. 1). Ak bolo o otázke podľa odseku 1 rozhodnuté, súd na také rozhodnutie prihliadne a vysporiada sa s ním v odôvodnení rozhodnutia (ods. 2).

29. Otázkou prejudiciálneho účinku právoplatného rozhodnutia sa zaoberala nielen judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (porovnaj najmä uznesenie z 29. apríla 2010 sp. zn. 1 Cdo 133/2009), ale aj judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky. Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze II. ÚS 349/09-36 z 20. januára 2010 rozhodol o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej „dohovor“), zdôrazniac, že vzhľadom na zásadu prejudiciality, ako aj na zásadu viazanosti súdu právoplatnými rozhodnutiami vydanými v inom konaní, všeobecný súd nemá možnosť výberu v otázke, či bude

rešpektovať právoplatné rozhodnutie vydané v inom konaní, ktoré rieši otázku javiacu sa prejudiciálnou v súvislosti s riešením daného prípadu.

30. So zreteľom na právoplatnosť a z toho plynúcu záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia, nesmie byť táto otázka položená a akékoľvek jej „nové“ právne posudzovanie v inom (ďalšom) konaní je neprípustné. Pokiaľ súd spomenutý prejudiciálny účinok ignoruje (nevezme za základ pre svoje rozhodnutie prejudikovaný hmotnoprávny vzťah a rozhodne v rozpore s prejudikovaným hmotnoprávnym vzťahom), nerešpektuje záväzné súdne rozhodnutie a koná v rozpore s ústavou, v zmysle ktorej môžu štátne orgány konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (viď čl. 2 ústavy). Zásada právnej istoty je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Popretie prejudiciálnej záväznosti právoplatného súdneho rozhodnutia znamená zásah do stability práva a právnych vzťahov ako aj do riadneho výkonu spravodlivosti. Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre venuje ochrane právnej istoty ako základnému aspektu právneho štátu náležitú pozornosť [viď najmä rozsudky vo veci Brumărescu proti Rumunsku z 28. októbra 1999 a vo veci Ryabikh proti Rusku z 24. júla 2003].

31. Správne preto súd prvej inštancie mal za preukázané, že dlžník minimálne spochybnil pohľadávky veriteľov označené v návrhu na vyhlásenie konkurzu, čo v danom prípade postačuje pre konštatovanie, že pohľadávky veriteľov (aj navrhovateľa) sú medzi účastníkmi konania sporné, teda nie sú osvedčené do takej miery, že o nich nemožno pochybovať.

32. K námietke navrhovateľa, že doložil svoje pohľadávky spôsobom predpokladaným v § 12 ods. 2 písm. c) ZKR a to potvrdením súdnej znalkyne, čo dáva rovnakú právnu silu ako judikovanej alebo uznanej pohľadávke dlžníkom, s charakterom ich nespornosti, odvolací súd udáva, že § 12 ZKR upravuje obligatórne náležitosti návrhu na vyhlásenie konkurzu, ktorých splnenie má za následok iba začatie konkurzného konania podľa § 14 ZKR, čo nezbavuje povinnosti konajúceho súdu zisťovať všetky obligatórne (nielen formálne ale aj materiálne) predpoklady na vyhlásenie konkurzu. Odvolací súd pritom k predloženému potvrdeniu súdnej znalkyne zo dňa 10.8.2016 o tom, že pohľadávky sú zaúčtované v účtovníctve navrhovateľa v súlade s účtovnými predpismi udáva, že potvrdenie podľa § 12 ods. 2 písm. c) ZKR osvedčuje len tú skutočnosť, že pohľadávka je vedená v účtovníctve v súlade s predpismi o účtovníctve, neposudzuje podmienky pre vyhlásenie konkurzu na základe vedeného účtovníctva. Znalec, ktorý bude môcť vydávať takéto potvrdenia, by mal byť len znalec z príslušnej oblasti (oblasť: ekonómia a manažment, odbor: účtovníctvo a daňovníctvo), čo z potvrdenia zo dňa 10.8.2016 predloženého navrhovateľom ani nevyplýva. Teda z jeho obsahu vôbec nie je zrejmé, či označený znalec bol oprávnený takéto potvrdenie podľa § 12 ods. 2 písm. c) ZKR vystaviť.

33. Odvolací súd k námietke navrhovateľa, že súd prvej inštancie porušil právo navrhovateľa na spravodlivý proces tým, že neodročil pojednávanie dňa 19.11.2019 a to napriek opakovaným žiadosťiam právneho zástupcu navrhovateľa odvolací súd udáva, že v ustanovení § 157 ods. 1 C.s.p. sa súdu ukladá povinnosť, aby vec rozhodol rýchlo a hospodárne, spravidla na jednom pojednávaní. Pojednávanie možno odročiť iba z dôležitého dôvodu. Žiadosť o odročenie pojednávania je podložená dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania vo všeobecnosti vtedy, ak strana tvrdí také skutočnosti, ktoré sú vzhľadom na svoju povahu spôsobilé jej neúčasť na pojednávaní ospravedlniť, t.j. také, ktoré mu neumožňujú sa na pojednávaní zúčastniť, riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy a súčasne sú vážne (dôležité, ospravedlniteľné) ako z hľadísk objektívnych, tak aj subjektívnych. Navrhovateľ, ktorý sa na pojednávanie nepredvoláva ale iba upovedomuje o termíne pojednávania /§ 19 ods. 1 písm. a) bod 2 ZKR/ mal dostatočný časový priestor pred pojednávaním (upovedomenie o termíne pojednávania bolo publikované v Obchodnom vestníku dňa 2.10.2019 a navrhovateľ zároveň nahliadal do spisu dňa 27.9.2019) zvoliť si právneho zástupcu v konaní. Preto ak došlo k prevzatiu právneho zastúpenia navrhovateľa advokátom iba deň pred pojednávaním, bol to práve navrhovateľ, ktorý si zaviniť takýto stav a právny zástupca, ktorý napriek tomuto prevzal právne zastúpenie navrhovateľa, si musel byť vedomý prípadných následkov s tým spojených, ako aj toho, že za daných okolností nejde o ospravedlniteľný dôvod na odročenie pojednávania. Napokon z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ aj v predchádzajúcich, vyššie označených konaniach o návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka bol zastúpený práve advokátom. Uvedené rovnako platí aj o žiadosťiach právneho zástupcu navrhovateľa, ktorý sa napokon pojednávania dňa 19.11.2019 osobne zúčastnil a žiadal o jeho odročenie z dôvodov nedostatočného časového priestoru na prípravu na pojednávanie, keďže ak mal právny zástupca za to, že nie je schopný sa riadne pripraviť na pojednávanie, nemal prevziať právne zastupovanie navrhovateľa

v konaní. Napokon odvolací súd poukazuje aj na zákonné lehoty, ktoré ukladajú konajúcemu súdu povinnosť určiť termín pojednávania tak, aby sa konalo najneskôr do 70 dní od začatia konkurzného konania /§ 19 ods. 1 písm. a) bod 2 ZKR/, čoho si musel byť vedomý aj navrhovateľ a to v súvislosti so samotnou prípravou v rámci takéhoto konania.

34. Z obsahu odvolania v zásade vyplýva, že navrhovateľ vlastne nesúhlasí s právnymi závermi súdu prvej inštancie. Skutočnosť, že navrhovateľ mal na vec odlišný názor a že rozhodnutie súdu prvej inštancie neboli odôvodnené podľa jeho predstáv, nie je dostačujúcou bázou pre tvrdenia o nepreskúmateľnosti napádaného rozhodnutia a existencii vady v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. Navrhovateľ pritom v podanom odvolaní neuplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) C.s.p. (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností).

35. Nemožno preto konštatovať, že by rozsudok súdu prvej inštancie neobsahoval zásadné vysvetlenie podstatných dôvodov pre jeho rozhodnutie, a že by tak bol naplnený predpoklad pre prípustnosť odvolania z dôvodu nepreskúmateľnosti rozhodnutia v zmysle ustálenej judikatúry najvyššieho súdu.

36. K ďalším dôvodom odvolania navrhovateľa týkajúcim sa osvedčenia platobnej schopnosti dlžníka odvolací súd uvádza, že na samotných tvrdeniach navrhovateľa, že výšku čerpaného kontokorentného úveru je potrebné odrátať od aktív finančného majetku; finančné ukazovatele dlžníka za uplynulé roky svedčia o preukázateľne dlhej dobe inkasa pohľadávok dlžníka; spornosť evidencie záväzku voči spoločnosti Schneider Food, s.r.o, čo do výšky a lehoty splatnosti ako aj neuvedenie „sporných pohľadávok“ v záväzkoch dlžníka, nemožno založiť platobnú neschopnosť dlžníka. Tieto domnienky navrhovateľa nemôžu byť dôvodom preukázania platobnej neschopnosti dlžníka.

37. Na základe uvedeného odvolací súd konštatuje, že navrhovateľ ako veriteľ nepreukázal pohľadávku spôsobom stanoveným kogentnými ustanoveniami ZKR, a preto nepreukázal ani svoju aktívnu legitímáciu. Z týchto dôvodov konkurzný súd správne zamietol návrh na vyhlásenie konkurzu, a preto odvolací súd toto rozhodnutie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil. Taktiež potvrdil závislý výrok uznesenia súdu prvej inštancie o náhrade trov konania, ako vecne správny.

38. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že dlžníkovi, ktorý bol v tomto odvolacom konaní úspešný priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania, ktoré je povinný nahradiť neúspešný navrhovateľ - veriteľ. O výške trov tohto odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

39. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie a dovolanie nie je prípustné (§ 198 ods. 1 ZKR).